

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

29 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Janu Anatolie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Tambur Alexei Iurii, născut la 02 octombrie 1995, originar și domiciliat mun. Bălți, str. Veteranilor 4A.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 25.08.2014-24.11.2015
2. instanța de apel: 24.12.2015-10.02.2016
3. instanța de recurs: 09.06.2016-29.06.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 24 noiembrie 2015 Tambur Alexei Iurii, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 13 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis .

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Tambur A. la data de 07 august 2014, în jurul orei 01:42, aflându-se în casa lui Strîmbaci I., situată pe str. Apeductului nr. 21, mun. Bălți, fiind conștient de faptul că prin acțiunile sale lipsește de viață o altă persoană și dorind aceasta, cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru comiterea mai multor infracțiuni, după un plan bine chibzuit, a ieșit pe fereastră casei, unde spontan, fără a-l preîntâmpina pe ofițerul de Investigații al SII a IP Bălți Biriuc A., care se afla la executarea obligațiilor de serviciu legate de menținerea ordinii publice, prevenirea infracțiunilor și căutarea infractorilor, i-a aplicat două lovituri cu cuțitul, însă nu și-a putut duce până la capăt intenția sa, deoarece a fost împiedicat de intervenția altor colaboratori de poliție, care se aflau în acel timp la fața locului în prejma lui Biriuc A. Astfel, lui Biriuc A. conform raportului de expertiză medico-legală nr. 296 "D" din 12 august 2014, i-au fost cauzate leziuni corporale grave.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Tambur A. a fost calificată *de drept* în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal și anume – *tentativa la omor, adică acțiunea îndreptată nemijlocit spre*

comiterea omorului unei persoane, ce acționa în legătură cu îndeplinirea de către victimă a obligațiilor de serviciu sau obștești, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

3.1. Procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Tambur A. să fie declarat vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 15 ani, cu ispășirea în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- prevederile art. 145 alin. (2) Cod penal, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de acest articol poate fi stabilită pedeapsă sub formă de închisoare de la 15 la 20 ani sau detențiune pe viață;

- conform prevederilor art. 81 alin. (3) Cod penal, mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune, ce nu constituie o recidivă nu poate depăși $\frac{3}{4}$ din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului Cod pentru infracțiunea consumată;

- prima instanță nu a invocat circumstanțele, ce ar permite aplicarea art. 79 Cod penal, astfel pe caz circumstanțe excepționale nu au fost stabilite.

3.2. Avocatul Janu A. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- prima instanța unilateral și în mod arbitrar a examinat declarațiile martorilor, selectând doar faptele și momentele, ce justificau acuzarea adusă;

- învinuirea adusă inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, este întemeiată pe presupuneri, și nu este întărită cu probe veridice și incontestabile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 februarie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către avocatul Janu A. în numele inculpatului, fiind admis parțial apelul declarat de către procuror, casată sentința parțial în partea stabilirii pedepsei, pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Tambur A. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare pe termen de 15 ani cu executare în penitenciar de tip închis.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că prima instanță pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor săvârșite de inculpat.

În opinia instanței de apel, cu toate că inculpatul vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o, aceasta se confirmă prin declarațiile părții vătămate Biriuc A., martorilor Vamașencu S., Rotaru M., Matiescu V., Molceanov A., Oleinic A. și prin

materialele cauzei și anume: denunțul depus de către Rotaru M. (f.d. 3, v. 1); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07 august 2014 (f.d. 6-11, v. 1); raport privind informația telefonică din 07 august 2014 (f.d. 4-5, v. 1); raportul de expertiză medico-legală nr. 296/D din 12 august 2014 (f.d. 69, v. 1); raportul de expertiză dactiloscopică nr. 5879 din 11 august 2014 (f.d. 70-73, v. 1); procesul-verbal de cercetare a obiectului din 20 august 2014 (f.d. 86-87, v. 1); fișa de post a lui Biriuc A. (f.d. 29-31, v. 1); ordonanța de aducere silită din 06 august 2014 (f.d. 33, v. 1).

De asemenea, instanța de apel a menționat, că prima instanță a verificat multilateral circumstanțele cauzei, și corect a luat în calcul toate aspectele cauzei, caracterul mijloacelor aplicate, localizarea plăgilor, împrejurările în care au fost aplicate loviturile, cât și împrejurările în care au fost curmate acțiunile inculpatului, ce au indicat asupra unei tentative de omor și nu asupra vătămării intenționate grave a integrității corporale sau a sănătății. Astfel, conduita inculpatului a fost susceptibilă să provoace moartea victimei în condițiile în care victima nu s-ar fi putut apăra sau în caz, că nu ar fi intervenit alți colaboratori ai poliției prezenți la fața locului.

Totodată, instanța de apel a constatat, că prima instanță ajungând la concluzia ca fiind dovedită fapta penală comisă de către inculpat, luând în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, personalitatea acestuia, poziția inculpatului față de fapta incriminată, circumstanțele cauzei, precum și scopul pedepsei penale, prin sentința adoptată a stabilit inculpatului o pedeapsă nejustificată.

Astfel, instanța de apel a stabilit, că în conformitate cu legea materială și anume a prevederilor art. 27, 145 alin. (2) Cod penal, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de acest articol poate fi stabilită pedeapsă sub formă de închisoare de la 15 la 20 de ani sau detențiune pe viață, prin urmare, conform prevederilor art. 81 alin. (3) Cod penal – *mărimea pedepsei pentru tentativă de infracțiune ce nu constituie o recidivă nu poate depăși trei pătrimi din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod pentru infracțiunea consumată.*

În asemenea condiții, instanța de apel a conchis, că la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe termen de 13 ani, prima instanță nu a ținut cont de limita minimă, care este de 15 ani, stabilind inculpatului pedeapsa penală sub limita minimă posibilă, conform prevederilor art. 145 alin. (2) Cod penal.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Janu A. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat argumente identice cu cele invocate în apel.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a respinge, deoarece recurentul potrivit art. 430 Cod de procedură

penală este obligat să-și motiveze cerințele înaintate, indicând temeiurile prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauză, care este eroare de drept comisă de instanță ce duce la casarea hotărârii. Astfel, din textul recursului se constată, că recurentul nu a indicat nici un argument în susținerea poziției sale.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că acesta invocă ca temei de drept pct. 6) semnalând și pct. 12) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că: *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.*

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, autorul recursului a indicat că, instanța de apel în decizia sa la mod general a redat acțiunile inculpatului încadrate în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal și în motivarea hotărârii sale nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, expuse în pct. 5. al prezentei decizii și anume, a intenției inculpatului de a-i curma viața părții vătămate, divergențele în declarațiile martorilor ce au afectat soluția instanțelor de fond.

Așadar, Colegiul penal, analizând textul deciziei recurate constată că, instanța de apel în hotărârea sa, a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, întemeiat considerând că situația de fapt, împrejurările și încadrarea juridică a infracțiunii comise de către inculpat, au fost corect reținute de către instanțele de fond, nefiind încălcate prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția. Deși, instanța de apel nu s-a pronunțat minuțios asupra fiecărui motiv invocat în apel, temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta cauză, iar cu privire la alegațiile recurentului invocate, precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de condamnare adoptată în privința inculpatului și nu a dat răspuns la toate argumentele invocate de partea apărării în apelul declarat, instanța de recurs remarcă considerentele rezultate din jurisprudența constantă a Curții Europene, potrivit cărora motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor

elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările ce confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată. Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești a expus situația de fapt reținută și corect a concluzionat că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiind săvârșită anume de către inculpatul, Tambur A.

Cât privește motivele semnalate în recurs referitoare la prezența temeiului de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) și anume - *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, instanța de recurs notează, că e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă injust fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

În viziunea Colegiului penal, în prezenta speță, temeiul semnalat de către recurent nu este incident ca motiv de casare a hotărârilor judecătorești atacate, deoarece fapta imputată inculpatului este prevăzută de legea penală ca infracțiune și anume conform art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca - *tentativa la omor, adică acțiunea îndreptată nemijlocit spre comiterea omorului unei persoane, ce acționa în legătură cu îndeplinirea de către victimă a obligațiilor de serviciu sau obștești, care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul*.

Așadar, având în vedere argumentele recursului și pretinsa eroare de drept invocată de recurent, Colegiul, verificând materialele dosarului constată că, la judecarea apelului, această instanță a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de calificare a acțiunilor inculpatului, în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrat. Probele prezentate, au fost nemijlocit verificate suplimentar în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine, că inculpatul, Tambur A., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Reieșind din lucrările dosarului, Colegiul penal consideră că, soluția adoptată de către instanța de apel în partea calificării de drept a acțiunilor inculpatului în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, este corectă și întemeiată prin ansamblul de probe expus și analizat în hotărârea contestată și menționate în pct. 5 al prezentei decizii. În opinia Colegiului, instanța de apel just a apreciat cumulul de probe, ce

confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de tentativă la omor prevăzută de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, și anume declarațiile părții vătămate Biriuc A. (f.d. 158-161, v. 1), de unde rezultă cert că anume *inculpatul l-a văzut pe el, și a sărit peste geam începând să facă mișcări cu mâna în care avea un cuțit, după care l-a lovit în regiunea abdomenului*; declarațiile martorilor Strîmbaci V. (f.d. 34-36, v. 2) din care rezultă, că anume *la domiciliul său a rămas să doarmă inculpatul, iar în jurul orei 01:00 la ei acasă a bătut cineva în geam și s-a prezentat ca fiind colaborator de poliție, menționând faptul că gemul unde dormea ea, era în aceia-și parte a casei cu cel în care se afla inculpatul acestea fiind deschise, apoi când a deschis ușa a auzit, că inculpatul l-a tăiat pe Biriuc A. cu cuțitul prin geam*; Oleinic A. (f.d. 37-41, v. 2) din care rezultă, că *se afla într-o cameră cu inculpatul și concubinel său, de afară a auzit cum cineva a spus că este Andrei de la poliție, iar inculpatul l-a lovit de două ori pe acesta.*

Mai mult ca atât, Colegiul menționează, că **latura subiectivă** a infracțiunii imputate inculpatului se caracterizează prin intenție directă sau indirectă. Concluzia privind conținutul intenției rezultă din materialele faptei, adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, precum și din studierea caracterului relațiilor dintre făptuitor și victimă. Colegiul menționează, că aplicarea unor lovituri brutale și repetate cu un instrument ascuțit în regiunile vitale ale corpului, în prezența unui real pretext, mărturisește despre prezența intenției directe. În asemenea circumstanțe, instanța de recurs consideră vina inculpatului dovedită și just încadrată de către instanțele de fond.

În opinia Colegiului penal, instanțele de judecată ierarhic inferioare, întemeiat au considerat declarațiile inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca fiind combătute prin materialele cauzei și anume prin cumulul de probe, menționat la **pct. 5** al prezentei decizii. În esență, în opinia Colegiului, pe parcursul procesului penal în cauză au fost administrate suficiente probe, ce dovedesc vinovăția inculpatului, dând o justă încadrare acțiunilor săvârșite de către inculpat și prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, instanța de recurs a ajuns la concluzia, că instanțele de fond s-au expus asupra tuturor argumentelor, elucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, pătrunzând în esența problemei de fapt și de drept, cercetând amănunțit aspectele învinuirii înaintate și au apreciat conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă, iar în concluziile sale au motivat admiterea acestora.

Astfel, Colegiul penal statuează, că nu se constată prezența a careva dubii privind nevinovăția inculpatului, în săvârșirea acțiunilor incriminate lui.

Rezumând cele menționate mai sus, Colegiul apreciază că situația de fapt a fost stabilită de instanța de apel în urma analizei coroborate a întregului ansamblu probator administrat, încadrarea juridică dată faptelor este justă și corespunde situației de fapt reținute, în mod corect apreciind că sunt îndeplinite în cauză condițiile tragerii la răspundere penală a inculpatului sub aspectul infracțiunii reținute în sarcina lui.

În aceste condiții, instanța de recurs, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Având ca reper cele menționate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de către avocatul Janu A. în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Janu Anatolie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Tambur Alexei Iurii**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 22 iulie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie